

egyét még lobbanó – agy, a kozmikus szinguláris „fekete lyuk” és a metaforikus vakság – bár már nem tudni, mi metafora, és mi nem metafora –, okosság és oktondiság néz egymásra itt, és ezúttal nem a tudomány, hanem a nyelv logikai bukfenceinél fogva szinte vizuálisan felvillan az úr meg az emberi nemtudás kiazmusa. Egy elképesztően okos koponya tudatának fénygyűrűjében. És a kozmosz vajon létnek vagy nemlétnek minősül? Villan a fénysebességű intuíció, a humor felvillanyoz, egy pillanatra felragyog a tisztánlátás sötétje, és valahol épp kihuny egy csillag, „fajok halhatnak ki egy éjszaka”, növények, állatok, madarak.

MARKÓJA CSILLA: MARNO JÁNOS A GESZTENYÉS KERTBEN, 2010.

© MARKÓJA CSILLA